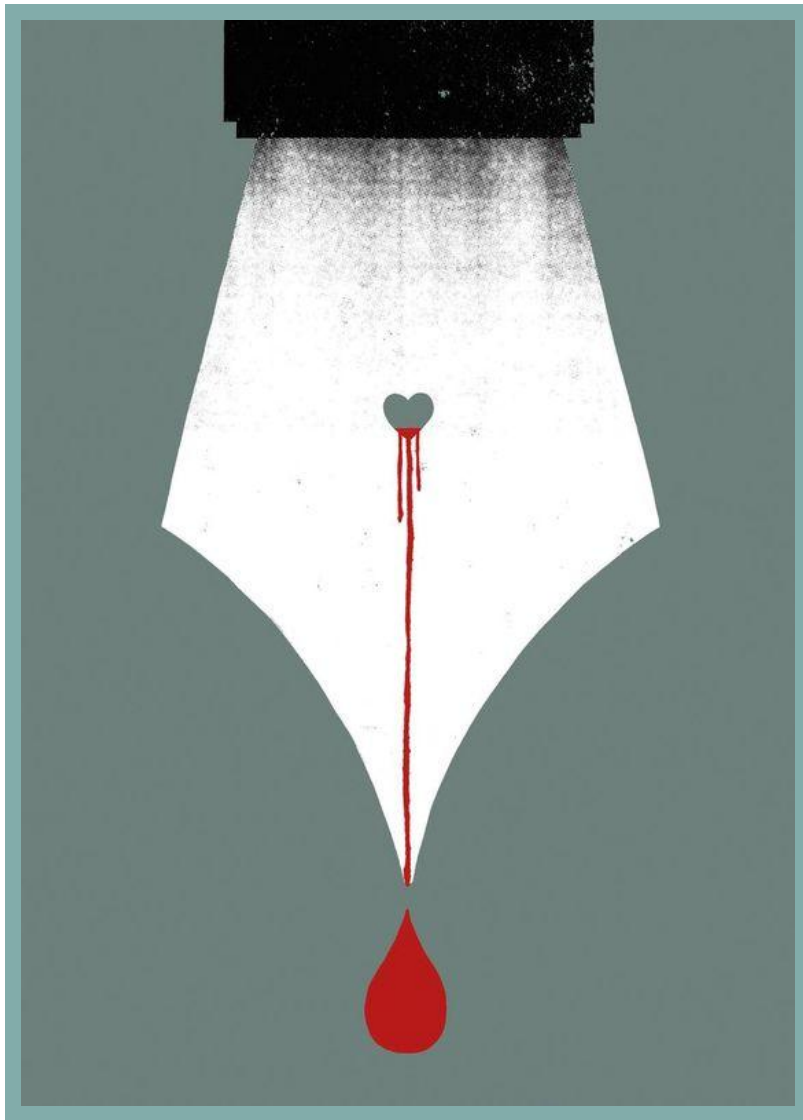

ÁI ĐIỀU

PHÁT BIỂU NHẬN GIẢI VĂN

GIẢI VĂN VIỆT LẦN THỨ MƯỜI MỘT

Không có lời sấm ký dẫn dụ trước, ngẫu nhiên tôi tập ráp chữ, viết lại – sau hơn hai mươi năm chưa từng có ý nghĩ mình sẽ viết. Và, bất ngờ tôi được giải thưởng.

Những người tóc trắng – trong cái ga xép hoang tàn này, với lòng nhân ái – lặng lẽ chúc mừng tôi.

Chắc chắn không phải trao cho tôi sự vinh danh, mà như nắm tay an ủi tôi gắng giữ chút lương tri còn lại trong cuộc nhiều nhưong.

Có lẽ, tôi chưa phải là người viết văn. Tôi thấy gì quanh nơi tôi sống, tôi suy nghĩ và kể lại thôi.

Tôi kể lại tiếng thở dài của những người phụ nữ đang hoá thân thành loài bò sát, nằm ngửa để mưu sinh trong đô thị phồn hoa.

Tôi kể lại hình ảnh của những người đã đổ mồ hôi, nước mắt, và cả máu đang tìm lại dấu chân của chính mình trên quê hương ngày càng xa lạ.

Tôi kể lại nỗi khát khao của người đi tìm lại gương mặt thật của chính mình, của mọi người trong cái ga xép mà loài người phải đeo mặt nạ để tồn tại.

Tôi kể lại nỗi cô đơn của những người đi lạc trong chính căn nhà của họ. Xa lạ trong vòng tay người thân mến. Họ không tìm được lối thoát, vì có lẽ họ cảm nhận ở nơi đâu họ cũng có cảm giác lạc lõng này...

Cứ như vậy, tôi viết. Cho đến tận lúc này, tôi vẫn lưỡng lự khi đăng bài lên FB. Vì, tôi vẫn cho là mình viết không xứng đáng để được đọc.

Rồi có những nhà văn tài hoa thân mật bày tôi cách chấm câu, sửa giùm lỗi chính tả.

Rồi có những người làm văn học, nghệ thuật cho cảm nghĩ tương đắc với điều tôi viết.

Và xúc động nhất, là tôi được những người lính già đầu bạc, những ả gái già làng chơi, chú chạy xe ôm, anh bỏ mỗi café, những người lưu thân nơi đất khách... thích điều tôi kể lại.

Phải chăng, dù đeo mặt nạ, thì những tiếng thở dài, những giọt nước mắt đều giống nhau kia mà.

Thú thật, có nhiều lúc tôi muốn ngừng viết.

Bằng đôi mắt vướng cát trần gian của mình, tôi nhìn nỗi niềm của những thân phận khổ nạn chung quanh. Rồi viết.

Tôi thật sự đau lòng, mệt mỏi.

Cũng có lúc tôi tự hỏi mình: Viết vì cái gì? Có phải vì chút danh cho mình không?

Có cần thiết cho mọi người hay chỉ là sự phù phiếm?

Ước sao, đến một ngày nào, mọi người được sống trong một thế giới an lạc, chân thật, công bằng, bác ái.

Lúc đó, tôi sẽ ngưng viết, xoá FB. Dẫn bày trẻ nhỏ ra bờ sông, nhìn mây trắng, hát bài đồng dao.

Ái Diệu